

Ezra de Haan: Zoeken naar Slory
door André Oyen

‘Voor het eerst beseft ik in Zuid-Amerika te zijn. Aan de andere kant van de wereld. Al zou je dat zo vergeten in een land waarin iedereen Nederlands spreekt. Ik besluit mezelf dit moment te gunnen, pak een gedichtenbundel van Slory en lees zijn woorden terwijl de Suriname mijn uitzicht bepaalt. Kokospalm/ onder de vloeiende wind/ luistert het gedicht/ en zuivert zich./’

Michaël Arnoldus Slory (Suriname, 1935) geldt als een van de belangrijkste dichters in het Sranan. Zijn eerste bundel *Wakadron* (Marcheertrom), die hij zelf heeft gekopieerd, vormde een ode aan de bevrijder van Zaïre, Patrick Loemoemba. Slory studeerde Spaans in Nederland en begon met drie bundels met overwegend politieke poëzie bij Uitgeverij Pegasus te Amsterdam. Wanneer hij in 1970 naar Suriname terugkeert, verandert zijn poëzie. Hij schrijft achttien bundels in het Sranan. Een soortgelijke draai maakt hij weer in 1982. Vanaf dan wordt alleen nog het Spaans en het Nederlands voor zijn gedichten gebruikt. En zo bleef en blijft de lijst van publicaties maar groeien.

De grote productiviteit en blijvende kwaliteit van Michaël Slory werd met vele prijzen en onderscheidingen bekroond. Het Prins Bernhardfonds onderscheidde zijn gedicht ‘Koroni Kawina’, hij ontving de Esso-literatuurprijs, de Gouverneur Currie-prijs, de Sticusa-prijs voor niet-Nederlandstalig Surinaams werk en de Literatuurprijs van Suriname. Het Ridderchap in de Ere-orde van de Palm werd Slory in 1989 toegekend. De auteur kwam echter niet opdagen tijdens de uitreiking ervan. Zijn wantrouwen jegens de autoriteiten was te groot. De Rijswijkse stichting Friendship en de stichting Afro-Surinaams Cultureel Centrum ter stimulering van jonge dichters heeft als eerbetoon aan Slory de Michaël Slory Literatuurprijs ingesteld.

In 1991 verscheen de eerste bloemlezing van Michaël Slory onder de titel *Ik zal zingen om de zon te laten opkomen*. Michiel van Kempen was de samensteller en schreef ook de inleiding. *Torent een man hoog met zijn poëzie* is de tweede bloemlezing die Van Kempen samenstelde.

Met zijn gedichten in gedachten onderneemt journalist, schrijver en dichter Ezra De Haan een reis naar Suriname. Zijn hoofddoel is om de dichter Michael Slory te ontmoeten, te spreken en te interviewen. Wie Paramaribo kent, weet dat Michaël Slory (1935) daarbij hoort. Je vindt hem op de overdekte markt of komt hem elders in de stad tegen. Daar leest hij zijn gedichten voor en probeert zijn bundels te verkopen. Maar toch valt er geen levende Slory te bespeuren. De Haan neemt een taxi die hem van Paramaribo naar Nickerie brengt.

Coronie, het district waar Slory werd geboren, wordt onderweg bezocht, de binnenlanden verkend en overal vertellen de Surinamers hun verhaal dat even divers is als de bevolkingsgroepen.

Langzaam komt de Haan tot het besef dat de gedichten van Slory het hele land en zijn geschiedenis tot in ieder detail beschrijven. Maar hoe ver gaat Slory's dichterlijke vrijheid en hoeveel waarheid bevatten alle anekdotes die de mensen De Haan vertellen? Waar komt die voortdurende discriminatie vandaan in deze smeltkroes van rassen en religies?

Pas als hij de dichter zelf ontmoet, zal de waarheid boven tafel komen. Voor zover er een waarheid over Suriname te vertellen valt.

Zoeken naar Slory is een verbazingwekkende reis door deze voormalige kolonie van Nederland, een land dat van vallen en opstaan weet en fantastische dichters, schrijvers en vertellers kent. Het boek is een ode aan een weergaloos dichter en zijn prachtige land. Het is een schitterend reisverhaal, vol poëzie, geuren en kleuren. Vermits ik een groot liefhebber ben van de poëzie van maestro Slory heb ik 'deze reis' ook zelf voor een stuk meegemaakt.

Bron: *Ansiel, andere sinema, literatuur, dvd, 26-01-2015*

<http://ansiel.cinebelblogs.be/archive/2014/12/09/ezra-de-haan-zoeken-naar-slory-54566.html>